

Ђорђе Нина Елиан

СВЕТЛО КАО УСАМЉЕНОСТ

ДЕВЕТ

сам у пустињи ноћи,
клечећи и палећи свећу
на замишљеном гробу,

где год под небом
можеш подићи цркву

СА КОЈЕ ЗЕМЉЕ

поезија
је срећа
у близини смрти

живот – лептир који сања
у
затвореном длану

пада мрак
и не знам са које земље
ми се трагови бришу

НАЧИН ДА ОДЕМ, НАЧИН ДА ОСТАНЕМ

овако ћу отићи:

са капутом на рамену,
на путу који се појављује
тек након што пређеш
границу зенита

овако ћу остати:

етеричан,
слободан од свега,
невидљив

(као небо,
светлост,
ништавило...)

МОЖДА...

ивица.

нешто се овде
завршава. нешто
почиње.

сам
стојиш на рту
окаченом
између небеса...

у близини,
неко
гледа даље,
не знајући да га тражиш...

можда покушава
нешто
да сакрије. можда чека.
можда заиста
јесте...

ЈЕДАН

равна и сива
као радиограм површинске магле,
тишина

испод,
унутрашње море узбуркано
разбијајући се о обале

можда ускоро последњи дах времена,
можда ускоро
друга генеза

СВЕТЛО КАО УСАМЉЕНОСТ

било је три сата ујутру и вратио сам се кући

знао сам да ће дан почети кукуракањем петла причвршћеног
за лимени кров
(ах, нежни анахронизми!)

пут је био топао као поветарац визије који се дизао до
очију новорођенчета
(из правца детињства јелена су силазили и учинили да завибрирају
влати траве
које перу лица намамљених у замку заборави)

било је три сата ујутру и вратио сам се кући

лица, сензације неких облика
(животи који су ме уморили)
текли су дуж тела, са друге стране воде

светлост је расла, био сам све више сам:
јак и сам – сама себи
страна сила

ЛЕТЊА ПЕСМА

море сам видео само једном
и то из даљине: из воза који ме је возио у касарну

од тада је волим
као жену коју је по рођењу сањао
први војник пао у рату одмах по стварању света

МЕСТО НА КОЈЕ ЋЕТЕ СЕ ВРАТИТИ

лето је све спалило. виде се само
рушевине кише

поред тебе човек умире надајући
се да ћете преживети вечност

никад се не зна ко одлучује
и
шта је следеће

најбоље би било да
останемо потпуно сами, било би
најбоље да нас нико не види

лето је изгорело све. до сржи. чак
и сузе

иза брда је шума

место на које ћете се вратити зове се
ј у ч е

ВЕЧЕРЊА ПРИЧА

ако ћеш ме питати шта сам вечерас урадио,
одговорићу ти: да, драга моја, шетао
сам градом као хулиган, без бриге, као и пре
скоро четрдесет година, када сам отишао
од куће први пут и обријао
сам се (такође први пут) у

соби на другом спрату хотела
„Транзит” (како предодређено име!). имао сам
шеснаест година и био сам најбогатији човек на
свету, јер ми, осим тих шеснаест година, ништа
није преостало: само бесмртност

ЂОРЂЕ НИНА ЕЛИАН (George Nina Elian – Kostel Drežoj, Costel Drejoi), рођен
је 1964. године у Слатини (Румунија). Песник, преводаца, новинар.

Књижевни првенац: 1985. године у часопису *Cronica* (Јаши).

Аутор, између осталих, књига стихова: *Lumina ca singurătate / Светло као усамљеност*, 2013; *Ninsoaarea se întorsese în cer... / Снег се вратио небу...*, 2016; *Fericirea din vecinătatea morții / Срећа у близини смрти*, 2018; *Timpul din afara ceasurilor / Време ван сапова*, 2020; *Verdele ceai al miezului de noapte. Scrisori de dragoste / Поноћни зелени чај. Љубавна писма*, 2021; *Nimic altceva / Ништа друго*, 2022.

Присутан у антологијама у земљи и иностранству.

С румунског превео аутор